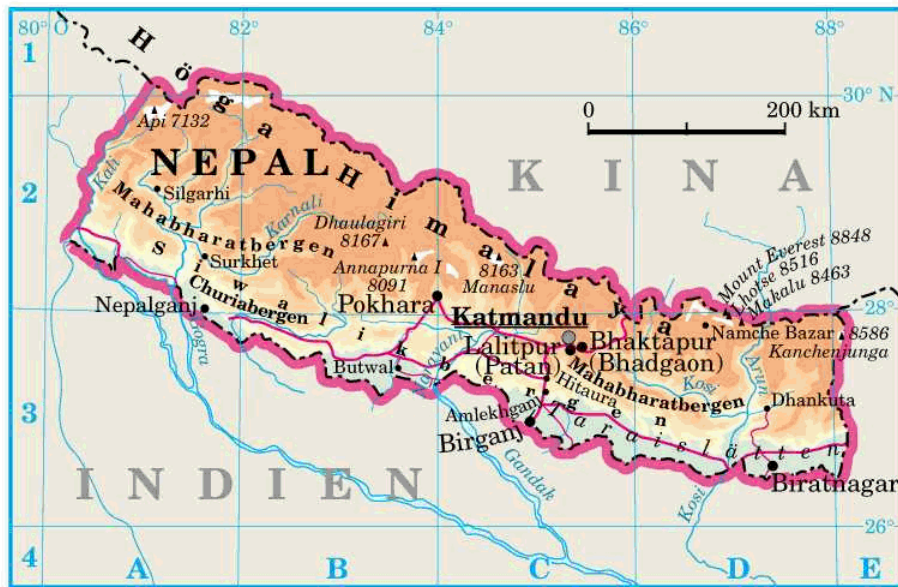

Arbetarmakt om Nepal

Innehåll

Obegränsad strejk inleds mot regeringen i Nepal	2
Nepal: Generalstrejken misslyckas med att vinna stöd	3
Politiskt dödläge tecken på djupare kris i Nepal	5
Inre splittring bland Nepals maoister	7
Konflikterna ökar bland Nepals maoister när Kina och Indien kämpar om inflytande	8
Nepal: Maoister splittras över strategin	10

Introduktion

Det hela började 1996, då maoister startade gerillakamp, ett uppror som blev framgångsrikt. I november 2006 undertecknades ett fredsavtal och kort därefter avskaffades monarkin. Från april 2007 ingick maoister i regeringen och vid valen 2008 blev det maoistiska partiet störst (med 30,5 % av rösterna). Men situationen i Nepal har fortsatt att vara mycket instabil, med strejker, etniska motsättningar, politiska intriger, regeringsombildningar ... Och i mitten av juni 2012 splittrades maoistpartiet, en utveckling som egentligen var väntad (se nedan).

Arbetarmakt och *Proletären* är (märkligt nog) de enda svenska vänstertidningar som någorlunda regelbundet följt utvecklingen i Nepal. De följande artiklarna är från *Arbetarmakt* 2010 – 2012. De flesta artiklarna är skrivna av folk ”på plats” (i huvudstaden Katmandu).

29/6 2012 [kompletterad 2/10 2012]

Martin Fahlgren

Mera om Nepal

[Achin Vanaik: Himalayas nya republik](#) (Artikel från 2008 som ger en fyllig bakgrund till utvecklingen)

Alex de Jong: [En delas i två – Nepals maoister i kris](#)

[Proletären om Nepal](#) (artikelsamling)

3 maj 2010:

Obegränsad strejk inleds mot regeringen i Nepal

Maoisterna i Nepal har uppmanat till en obegränsad generalstrejk mot regeringen och gått ut på gatorna. Tusentals av deras medlemmar har kommit till Katmandu, demonstrationer och protester äger rum i hela huvudstaden. Det här är texten till det flygblad som anhängare till Förbundet för Femte Internationalen och medlemmar i den socialistiska ungdomsgruppen Revolution distribuerar under de närmaste dagarna.

Första maj är klasskampens dag för den internationella ungdomen, arbetarklassen och bönderna. Det är dagen för kamp mot utsugning och slaveri, mot förtryck, mot utplåningen av vår planet och mot kapitalismen.

Många arbetare och ungdomar över hela världen kommer att vända blicken mot Nepal och vad som händer här. Den obegränsade generalstrejken som inletts är ett kraftfullt vapen i arbetarklassens och de förtrycktas händer. Den syftar till att störta regeringen. Den har inga ambitioner att framtvinga en omfördelning av jorden, bostäderna och industrierna. Det skulle kunna bli början på välstånd för alla de som nu inte har något, som är hungriga, som lever på gatorna och som väntat så länge på denna befrielse.

Socialistiska revolutionärer måste som en del av generalstrejkens rörelse kämpa för: jord åt bönderna! Förstatliga industrin under arbetarkontroll, kasta ut utländska kapitalister och expropriera deras egendom. Ta över bankerna och bilda en enda statlig bank. Beslagta de rikas pengar. Upplös armén och polisen, skapa en folklig milis. Upprätta en arbetar- och bonde-regering.

Det står klart att arbetarklassen och bönderna kan störta regeringen. Men vad ska den ersättas med? Den regering som leddes av Prachanda misslyckades, eftersom den inte ingrep mot kapitalisterna och militären. Vi måste lära oss av den ryska revolutionen i oktober 1917 – en arbetar- och bonde-regering måste expropriera kapitalisterna, gripa arméns officerare och polisens chefer, ge jord åt bönderna.

Regeringen hotar med att använda våld mot oss – vi måste vinna de meniga soldaterna för revolutionen. Soldater, skjut inte på era bröder och systrar! Anslut er till oss och kampen för socialismen i Nepal!

Nepal behöver en revolution – en revolution som ger makten inte till en regering med politiker utan till församlingar av arbetare och bönder. Det skulle vara en äkta socialistisk regering, som skulle kunna börja avskaffa fattigdom och utsugning i Nepal. En sådan regering skulle fungera som en revolutionär vägledare för miljoner fattiga människor i hela Sydasiens till att också ta makten.

Vad bör göras?

För att uppnå socialismens mål, behöver vi bygga ett revolutionärt parti som kan ta makten och göra slut på kapitalismen nu. Ett sådant parti skulle vara organiserat i enlighet med Lenins principer för demokratisk centralism: en ledning som har full effekt i handling men som är helt och hållet ansvarig inför medlemmarna. Denna ledning måste bestå av rörelsens mest erfarna kamrater, de som är beslutna att gå framåt på vägen till socialismen.

Dess program skulle kämpa för socialismen nu, föra ut Nepal ur feodalismen och den primitiva kapitalismen och framåt till en socialistisk ekonomi. Om vi inte har ett sådant perspektiv, ger vi i praktiken makten till kapitalisterna och imperialisterna som vill exploatera oss som löneslavar. Nepal behöver inte en demokratisk kapitalism, en sådan sak är omöjlig i vårt land.

Vi kan göra slut på feodalism och kapitalism nu genom att lägga makten i händerna på arbetarna och bönderna.

Vilka är Revolution?

Vi är en grupp unga människor som bygger upp en kommunistisk ungdomsorganisation. Vi är en del av den internationella ungdomsorganisationen REVOLUTION. Vi sympatiserar med Förbundet för Femte Internationalen, en organisation som kämpar för bildandet av ett nytt internationellt kommunistiskt parti – ett parti för alla förtryckta klasser på alla kontinenter, i vartenda land.

Vårt mål är internationell socialism!

Internationalism är en av de viktigaste marxistiska principerna! Ett socialistiskt land kan inte överleva i en imperialistisk värld. Imperialisterna kommer att mobilisera alla arméer de har för att krossa det land som utmanar det imperialistiska världssystemet! Å andra sidan kan ingen nationell revolutionär rörelse uppnå socialism i sitt eget land. Eftersom arbetarklassen är en internationell klass, behöver den en internationell organisation för att utveckla ett konsekvent och tydligt revolutionärt medvetande.

Framåt mot Femte Internationalen!

Framåt mot en revolutionär ungdomsinternational!

För världsrevolutionen!

För socialism i Nepal som en del av en socialistisk federation i Sydasien!

Revolution, Nepal

18 maj 2010:

Nepal: Generalstrejken misslyckas med att vinna stöd

På första maj svämmade hundratusentals ut på gatorna i Katmandu, Nepals huvudstad, i en demonstration som sammankallats av maoisterna. Vid ett massmöte utlyste den maoistiske ledaren Pushpa Kamal Dahal, känd som Prachanda, en obegränsad generalstrejk. Dess mål var, sade han, att tvinga koalitionsregeringen, som består av 20 partier, att avgå och att den konstituerande församlingen skulle utforma en sedan länge fördröjd författning. Prachanda krävde också en ny regering med maoistisk premiärminister och maoistisk majoritet.

Maoisterna (eller Nepals Förenade Kommunistiska Parti – Maoistiskt) har redan lett en sådan regering – från september 2008 till maj 2009 – med Prachanda som premiärminister. Han avgick när presidenten vägrade att stöda avskedandet av arméns överbefälhavare, som vägrat införliva de 19 000 maoistiska gerillakrigarna i armén. Nu vill maoisterna tvinga sig in i en koalition igen.

Generalstrejkens mål

Under strejkens sex dagar stängdes landet, till stor del som resultat av de maoistiska ungdomsföreningarnas aktioner – unga människor från landsbygden som svämmade in i Katmandu för att genomdriva en allmän stängning av fabrikerna, företag, affärer och så vidare. Det innebar att den obegränsade strejken inte hade någon organisk inblandning av den urbana arbetarklassen, utan den blev effektivt påtvingad av den maoistiska ungdomen.

Många maoistiska ungdomar, som ännu inte vunnit mycket från den revolution som 2006 störtade Nepals kung, såg strejken som ett sätt att föra deras parti till makten, inte bara för att få några ministerposter, utan för att vidta revolutionära åtgärder för att ta jorden från stor-

godsägarna och genomföra socialistiska åtgärder i de fattigas, ungdomens och arbetarnas intresse. En ung kader som intervjuades av en utländsk journalist om deras mål svarade: ”Vi kommer för socialismen. Vi säger ’fred och konstitution’. Människor kommer att få samma rättigheter. Vi kommer inte för att slå till reträtt.”

För de maoistiska ledarna uppkom generalstrejken helt ur återvändsgränderna med att övertyga de 20 partierna i koalitionsregeringen att återta dem i en ledande roll i regeringen. Det finns därför en tydlig motsättning mellan de maoistiska ledarnas begränsade reformistiska mål och deras basmedlemmar. Den revolutionära taktiken med en obegränsad generalstrejk används också för mycket begränsade mål och utan det positiva, demokratiska deltagandet av den urbana arbetarklassen som strejken var helt beroende av. Prachandas orsak till att avbryta strejken visar hur oförberedda maoisterna var för en kamp om makten. ”Vi har beslutat att avbryta generalstrejken med hänsyn till de svårigheter den orsakat vanliga människor, och också med tanke på den konspiration som regeringen kläckt för att anstifta våld. Men vi har inte stoppat vår folkrörelse”, sade han.

Sammanstötningar med maoisterna

Utan tvivel var det bättre att den slutade som en fars än som en tragisk konflikt mellan bondeungdomarna och den urbana arbetarklassen. Men maoisternas byråkratiska ledning hade ingen förståelse för att en generalstrejk inte kan lyckas om den inte från första början involverar arbetarna i fabriker och de mindre verkstäderna, om den inte först och främst ger uttryck för deras behov och krav, och om inte arbetarna genom demokratiska råd och kommittéer är ansvariga för den.

Orsaken till att strejken misslyckades med att aktivt involvera arbetarna var att många, inberäknat dem i de största fackliga federationerna, inte stödde en rent politisk strejk riktad mot regeringspartier som deras fackförening stöder. Dessa partiernas ungdomsgrupper stötte därför i allt högre utsträckning ihop med de maoistiska ungdomarna som försökte tvinga fram strejken. Prachanda var skräckslagen för att storskaligt gatuvåld skulle slå sönder utsikterna för en ny regering med honom själv som premiärminister ännu en gång.

De maoistiska ledarna arbetar längs en parlamentarisk väg, med en lång period med kapitalistisk demokrati, i vilken Nepal antas ska moderniseras av en kapitalistisk utveckling som leds av en koalitionsregering med de borgerliga partierna som domineras av maoisterna. Det utopiska projektet inkluderar att uppmuntra utländskt kapital (indiskt, kinesiskt och västerländskt) för att etablera sig i speciella ekonomiska zoner. När maoisterna satt vid makten 2008–2009 skrev deras ministrar ett förslag till lagstiftning som skulle förbjuda strejker i dessa zoner – knappast en åtgärd som kan tänkas vinna över Nepals arbetare från de reformistiskt ledda fackföreningarna.

Ett flygblad som delades ut på första maj av anhängare till Förbundet för Femte Internationalen och medlemmar i Revolution-Nepal, den socialistiska ungdomsrörelsen, erbjöd arbetarna ett revolutionärt alternativ. Det förde bland annat fram följande:

”Nepal behöver en revolution – en revolution som ger makten inte till en regering med politiker utan till församlingar av arbetare och bönder. För att nå socialismens mål, behöver vi bygga upp ett revolutionärt parti som kan ta makten och göra slut på kapitalismen nu. Dess program skulle kämpa för att ta Nepal ur feodalism och primitiv kapitalism och mot en socialistisk ekonomi genom att lägga makten i händerna på arbetarna och bönderna. För socialism i Nepal som en del av en socialistisk federation i Sydasien.”

Dave Stockton

---

14 augusti 2010:

Politiskt dödläge tecken på djupare kris i Nepal

Nepal har upplevt massrörelser nästan varje år under det senaste årtiondet. Dessa massuppror har medfört stora svängningar i styrkeförhållandet mellan de politiska krafterna. Regeringarna har avlöst varandra, varav de flesta visade sig oförmögna att fullfölja regeringstiden eller uppnå något större förtroende från det nepalesiska folket. Trots dessa förändringar och uppror förblir villkoren för de nepalesiska arbetarnas och böndernas miljoner desamma.

Den stora majoriteten av befolkningen är fortfarande beroende av jordbruket. Mer än 30 procent av befolkningen tjänar mindre än en dollar per dag. Skillnaden mellan den rika minoriteten och den stora majoriteten fattiga vidgas för varje år. Tusentals unga människor och arbetare åker utomlands på jakt efter ett bättre arbete, bättre utbildning eller bara livsuppehälle.

Efter att premiärminister Madhav Kumar avgick den 30 juni befinner sig de stora politiska partierna i Nepal fastlåsta i en utdragen och intensiv konflikt med varandra om vem som ska bilda nästa regering. Den nuvarande regeringen är en koalition med flera partier som leds av det nepalesiska kongresspartiet. Den befinner sig i en kris efter att fyra försök att välja premiärminister slutat med misslyckande.

Inget av de tre stora partier som dominerar politiken i Nepal har kunnat bryta dödläget. Det nepalesiska kongresspartiet och Nepals Kommunistiska Parti (Förenat Marxist-Leninistiskt) kan inte komma överens med det maoistiska partiet – Nepals Förenade Kommunistiska Parti (Maoistiskt). Kongresspartiet är i viss mening modellerat efter det indiska kongresspartiet och representerar helt enkelt kapitalisternas och storgodsägarnas intressen. Det stödde den konstitutionella monarkin före 2005 och vill göra Nepal attraktivt för indiska och västerländska kapitalistiska investeringar.

CPN (UML) är, trots sitt namn, ett reformistiskt parti och utgör den politiska mitten i den konstituerande församlingen. I en intervju nyligen sade partiets ledare att han inte var emot utländska direktinvesteringar i Nepal som sådana, så länge de gagnade det nepalesiska folket. Istället för att kräva arbetarkontroll över industrin, sade CPN (UML) att de var för ett starkt rättsväsende för att hålla rätt på företagen.

En av de värsta hakarna är den roll som maoisterna, det största partiet i konstituerande församlingen, spelar i den nya fasen efter inbördeskriget. Av de viktiga punkterna i överenskommelsen från maj, är den viktigaste frågan ännu inte avgjord. Den rör avväpandet av maoisternas militära gren, nedmonteringen av deras kommunistiska ungdomsförbunds paramilitära strukturer, återlämnande av den egendom som beslagtogs under de revolutionära striderna mot monarkin 2006 och åtagandet att bli ett ”normalt demokratiskt parti”. Med det menar deras rivaler att partiet måste ge ifrån sig sina vapen och ge den nepalesiska armén monopol på repressiv makt. Maoisterna är förståeligt nog tveksamma att göra det och att utlämna sig på nåd och onåd till de monarkistiska officerarna och arméledningen.

Maoisterna hävdar inte desto mindre att de vill bli ett normalt parlamentariskt parti, men håller tillbaka – en fot i det parlamentariska lägret och en fot fortfarande kvar i sina militärläger på landsbygden. Maoisterna befinner sig också i en svår position efter den misslyckade ”generalstrejken” i maj när UCPN(M) översvämmade Katmandu med medlemmar i sitt ungdomsförbund beväpnade med påkar och pinnar för att få staden att stanna. Utan arbetarklassen i städerna bakom sig var detta inte en revolutionär generalstrejk. Men det var inte heller en aktion från ett normalt parlamentariskt parti.

Maoisterna har ödesdigert motsägelsefulla mål. De vill tvinga de andra partierna att bilda en koalitionsregering under deras ledning och hävdar att de, eftersom de har flest platser i konstituerande församlingen men inte en absolut majoritet, naturligt bör leda regeringen. Det grundläggande problemet uppenbarades när maoisterna ledde precis en sådan regering 2008. Deras ledare, Prachanda, avgick efter att hans försök att reformera arméns högsta ledning blockerats av armén, med stöd av kapitalisterna i Katmandu och de reformistiska partierna. Många kommentatorer trodde att maoisterna skulle återgå till sin strategi för ”folkkrig”, men de avstod från att återgå till gerillakampen och fokuserade istället på att få en ny konstitution antagen av konstituerande församlingen.

Maoisternas strategi har flera stora fel. För det första kan de inte reformera systemet eftersom det finns mäktiga särintressen i staten och överklassen som vill behålla saker och ting som de är. Deras partier liksom deras permanenta statsmaskineri kan blockera maoisternas viktigaste politiska och ekonomiska reformer. För det andra behöver maoisterna en koalition med uttalat kapitalistiska partier som aldrig kommer att stöda deras mer radikala krav, och som kommer att slå sönder regeringen om den ”går för långt”.

Eftersom maoisterna, slutligen, inte har någon avsikt att störta kapitalismen i Nepal (istället vill de införa reformer på landsbygden för att avskaffa feodalismen och befria landet från imperialistisk dominans och genomföra kapitalistisk modernisering), har de för avsikt att lämna kvar produktionsmedlen i händerna på kapitalisterna och deras marknadsmekanismer. Det kan bara innebära att klasskampen kommer att fortsätta oavsett ansträngningarna från en maoistiskt ledd regering och de kommer att tvingas välja vilken sida de befinner sig på. Vi såg nyligen i Västbengalen vad som hände när Indiens Kommunistiska Parti (Marxistiskt) skickade sina medlemmar till byarna för att slå och våldta bybor som motsatte sig multinationella företags försök att överta deras jord.

Maoisterna bedriver faktiskt, kort sagt, trots sin tidigare verbala radikalism och sin väpnade kamp, ett reformistiskt politiskt projekt som inte kan lyckas. Nepal behöver en arbetarnas och fattigböndernas revolution som avskaffar storgodsägarnas egendomar och förstatligar de stora fabriker och bankerna under arbetarkontroll. Den maoistiska kampen för ett ”demokratiskt kapitalistiskt stadium” innan socialismen kommer inte att lösa folkets problem. Socialister måste kämpa för att erövra makten och bilda en arbetar- och bonderegering. En del av den kampen innebär att föreslå konstituerande församlingen en revolutionär konstitution, som lägger makten i händerna på arbetarnas och böndernas råd. Att bygga dessa råd som en del av kampen mot kapitalismen, godsägarväldet och det imperialistiska kapitalets ingripanden är en avgörande del av den revolutionära kampen.

För att kunna bekämpa detta behöver vi ett revolutionärt parti med ett program för socialism i Nepal. En segerrik arbetarrevolution kommer att bli gnistan som tänds en rad liknande revolutioner i resten av södra Asien och världen som helhet. Det är detta vi kämpar för.

Framåt mot Femte Internationalen

Framåt mot en revolutionär ungdomsinternational

För socialism i Nepal som en del av en socialistisk federation i södra Asien

För världsrevolutionen

Rajesh Thapa Thu, Katmandu

---

29 juli 2011:

Inre splittring bland Nepals maoister

När den förlängda tidsgränsen – den 31 augusti – för den konstituerande församlingen närmar sig, plockas nu konspirationer ihop för att upplösa den. Inga betydande framsteg har gjorts under den senaste månaden och de berörda partierna är alltför frustrerade över dödläget. Folket är också alltmer oroat över de långsamma förändringarna.

Dussintals frågor som har med konstitutionen att göra, som regeringsform, valsystem m.m., och frågor som berör statens omstrukturering och statsmaktens decentralisering har ännu inte lösts. Processen för att skriva en konstitution har stoppats av de politiska partierna på grund av deras maktbegär liksom den interna dispyten i det största partiet UCPN-maoisterna (Unified Communist Party of Nepal – Maoist).

Premiärministern från CPN (UML) – Communist Party of Nepal (Unified Marxist Leninist) – har upprepade gånger ombetts att avgå av oppositionen i kongressen liksom av medlemmarna i sitt eget parti. Mitt i kraven på hans avgång, och trots hans egna preferenser, har han tvingats integrera den största koalitionspartnern – maoisternas nya ministergrupp – i den sex månader gamla regeringen. Nu vill oppositionen ha omedelbart genomförande av den uppgörelse i fem punkter som undertecknades av de tre största partierna den 21 maj, medan konstituerande församlingens tidsperiod förlängs med tre månader. Det innefattar premiärministerns avgång för att bereda väg för en ”nationell enhetsregering” liksom att förbereda det första förslaget till den nya konstitutionen och att integrera de maoistiska kämparna.

Ordförande Prachanda och vice ordf. Kiran i ledningen för olika fraktioner i maoistpartiet

Konflikt bland maoisterna

Den interna dispyten inom CPN-maoisterna har också nått nya höjder. Prachandas (Pushpa kamal Dahal) ställning som ordförande har tidigare aldrig ifrågasatts i så hög grad. Hans obegränsade makt inom partiet har nu begränsats. Den interna partikampen blev tydlig när förste vice ordföranden ”Kiran” skrev ner sina meningsskiljaktigheter när ordförande Prachanda antog linjen för ”fred och konstitution”. Sedan dess har kampanjer för underskrifter och separata möten för olika fraktioner blivit vanliga. Alla tre vice ordföranden är otillfreds-

ställda med den ojämna fördelningen av makt och arbete inom partiet och befinner sig nu i en allians som kräver en ”vetenskaplig” arbetsfördelning uppifrån och ned och ”en person en post” när de manövrerar för att skapa starka fraktioner omkring sig.

Deras meningsskiljaktigheter med ordföranden är stora. De vill ha en stor förändring av partiets organisatoriska struktur innan man går vidare med andra frågor. Samtidigt som Prachanda förblev partiets ordförande och ledare i parlamentet för att behålla sin makt och sin politik, löste han temporärt de interna dispyterna genom att inkludera anhängare till vice ordförandena och omfördela makten bland ledarna i toppen. Nu har partiet skickat en ny uppsättning ministrar till CPN-UML:s regering. Under tiden som kampen mellan ordförande Prachandas och förste vice ordförande Kirans fraktioner fortsätter, har den fraktion som stöder vice ordförande doktor Baburam Bhattarai blivit mycket stark inom partiet. Nu har Bhattarai föreslagits som partiets kandidat till nästa premiärminister av centralkommitténs möte. Han och Kiran har tillsammans nästan 50 procent anhängare i den 148 medlemmar starka centralkommittén, lika mycket som ordförande Prachanda.

Medan den politiska krisen fortsätter, har ekonomin inte kunnat växa tillräckligt. Den ekonomiska tillväxten på bara 3,5 procent är för låg, inte bara för att tillmötesgå allmänhetens förväntningar utan också i jämförelse med de två grannländerna Indien och Kina. Olika problem som uppskjutna budgetar och oväntade energikriser har också bidragit till den ekonomiska förlamningen. Under de senaste fem åren har tillväxten bara varit 0,3 procent. De tre högst prioriterade frågorna, förslag till konstitution, integrering av maoistiska kämpar och regeringsbildande, kommer sannolikt att leda in Nepal i en fördjupad politisk och ekonomisk kris.

De fattiga och förtryckta kan inte förlita sig på den taktik som används av gamla och nya parlamentariska partier som UCPN-maoisterna. I ett så avgörande politiskt ögonblick som nu har de inte kunnat leda folkets revolutionära massa mot uppnåendet av deras intressen. Å ena sidan har de misslyckats med att tillmötesgå folkets mandat för förändring, å den andra har de misslyckats med att förbättra den samhällsekonomiska situationen. Vi behöver ett parti som kan visa och leda oss i den revolutionära riktningen för att krossa den borgerliga staten och upprätta ett samhälle baserat på socialistiska ideal.

Rajesh Thapa, Katmandu

---

2 december 2011:

Konflikterna ökar bland Nepals maoister när Kina och Indien kämpar om inflytande

Den politiska krisen bland Nepals maoister fortsätter när gerillaarméns öde splittrar ledningen, rapporterar Rajesh Thapa från Katmandu.

Talet om splittring i det maoistiska partiet har ökat. Partiets förste vice ordförande Mohan Baidya (Kiran) har starkt motsatt sig nästan alla beslut som fattats av partiets ordförande Puspa Kamal Dahal (Prachanda) och den regering som leds av hans eget partis vice ordförande Bhattarai. Uppdelningen är nu märkbar bland det maoistiska partiets basmedlemmar.

Partiets ordförande har förklarat att den interna striden har nått sin höjdpunkt. Men han har anklagats för att göra splittringen till ett faktum genom att helt strunta i oppositionen. Oppositionens fraktion har fört ut sina åsikter till massorna och varnat för allvarliga

konsekvenser. Det är sannolikt att en del av ledarna i toppen och frustrerade medlemmar kommer att lämna partiet om konflikten fortsätter.

Dispyten om de före detta gerillasoldaternas öde har fört det hela till ett klimax. Baidyas fraktion hävdar att sjupunktsprogrammet mellan de politiska partierna kommer att göra Folkets befrielsearmé (FBA) till bara en del av historien och också diskreditera dem. Överenskommelsen som utlovar att 6 500 av nästan 20 000 kämpar ska integreras i den nepalesiska armén har, enligt honom, överlämnat FBA till staten. Han har redan allvarliga meningsskiljaktigheter när det gäller partiets överlämnande av nycklarna till vapenförråden till staten, liksom i ett antal andra frågor. FBA kämpade en gång mot statens strukturer, men blir nu systematiskt införlivad med just dessa strukturer.

I ett smart drag har regeringen också gjort det frivilliga paketet för pensioner och det för ”rehabilitering” mer attraktiva än paketet för ”integration”. Men paketet för rehabilitering har liten attraktionskraft eftersom många är rädda för att deras öde kan bli lika avskyvärt som för de nästan 4 000 kadrer som ansågs okvalificerade och sedan avskedades. Baidyas fraktion har gett tydliga signaler om att överenskommelsen i sju punkter är oacceptabel för dem och borde skrotas. Sprickan i det maoistiska partiet under den senaste perioden har sina rötter i centralkommitténs möte den 22 juni som beslutade att följa linjen med ”fred och konstitution” istället för ”fred och revolt”.

Den rivaliserande fraktion som leds av kamrat Kiran har samlat ett antal punkter med avvikande ståndpunkter och har agiterat runt dem. I en av sina senaste protester har vice ordförande Kiran ifrågasatt partiledningens beslut att återlämna den egendom som godsägarna berövats under den väpnade kampen, i enlighet med programmet i sju punkter, genom att störa processen. Han har krävt att återlämnandet av jordegendomar på mer än 250 hektar omedelbart avbryts, huvudsakligen med motiveringen att det inte tar hänsyn till de jordlösas rättigheter. Kadrer som står honom nära har varnat för tuff vedergällning om processen förs vidare med våld.

Samtidigt som konflikterna inom vart och ett av de stora partierna fördjupas, har den fjärde förlängningen av slutpunkten för den konstituerande församlingen misslyckats med att ge oss en ny konstitution. Dussintals olösta frågor och mycket känsliga frågor såsom omstrukturering av landet i federala stater kan inte bara visa sig vara ödesdigra i relation till den interna stabiliteten om de inte blir lösta, utan också svept åt sidan politiska framsteg som uppnåtts sedan revolutionen mot monarkin.

Nu försöker partierna flytta slutpunkten ytterligare sex månader. Det har rest en hel del frågor bland allmänheten om vad medlemmarna i konstituerande församlingen och ministrarna gör och deras moral, eftersom det har använts miljoner rupier på dem. Högsta domstolen har dessutom sagt att slutdatumet för skrivandet av konstitutionen kan förlängas en sista gång. Det innebär att om konstitutionen inte är färdig inom utsatt tid, kommer församlingen automatiskt att upplösas. Det är mycket sannolikt att nykolonialismens och nyimperialismens agenter kommer att intensifiera sina ansträngningar för att åstadkomma just det.

Ökningen av aktiviteter, möten och investeringar inom denna lilla nation som befinner sig mellan Indien och Kina, två makter i kontinental och global skala vars betydelse ökar, kommer sannolikt att slita sönder det. Båda staternas överhuvud förväntas snart göra separata besök i Nepal, eftersom de konkurrerar med varandra om inflytande.

Kinas största bekymmer har varit den framväxande rörelsen bland tibetaner i exil i Nepal. Nepal gränsar i norr till Tibet. Nästan tusen tibetaner kommer varje år till Nepal. Det finns redan mer än tjugotusen tibetaner i exil här. Beijing är också rädda för den ökade invand-

ringen av exiltibetaner från Indien till Nepal. Den har utövat påtryckningar på den nepalesiska regeringen att kontrollera vad anhängarna till ”Befria Tibet” gör.

Å andra sidan har Indien och USA visat ”utomordentlig generositet” mot tibetanerna och hjälpt dem på olika sätt, som om de stöder deras sak av ren godhet. Men den underliggande orsaken till hjälpen har varit deras utrikespolitik i förhållande till (eller rättare sagt ”mot”) Kina. Om det inte är fallet, vill vi veta varför den mer trängande situationen för tusentals bhutanesiska flyktingar inte har fått samma brådskande behandling. Kina är därför angelägna att stärka sin ställning i Nepal för att motverka den mycket starka indiska närvaron.

På samma sätt är Indien rädda för Kinas snabba utbyggnad av ett komplicerat nätverk med järnvägar söderut närmare Nepal och även mot den omstridda kinesisk-indiska gränsen. Ändå gör inte heller Indien motsatsen. Detta kinesiska drag förefaller i mindre grad riktat mot Indien än mot att konsolidera sitt grepp om Tibet genom att flytta in fler hankineser och fler militärer och fler investeringar. Indien är också misstänksamma mot Nepals och Kinas ambitioner att knyta samman Lhasa med den nepalesiska huvudstaden Katmandu.

Nepal har varit starkt beroende av indisk import under många decennier. Nästan 50 procent av handeln bedrivs med Indien och importen från Indien är sex gånger så stor som exporten från Nepal. Underskottet i handeln har en enorm inverkan. Indien åtnjuter också mer inflytande över Nepal på grund av Nepals likhet med och närhet till Indien i sådant som kultur, språk, livsstil, religion och ideologi m.m. Indien har under lång tid kastat hungriga blickar på Nepals hydroelektriska potential, som antas kunna producera 84 000 megawatt, och även Bhutans. Det finns redan avtal och överenskommelser mellan Indien och Nepal till Indiens fördel om floder som rinner söderut mot Indien.

Enligt den senaste officiella statistiken tjänar nästan 26 procent av befolkningen mindre än en dollar per dag. På grund av svag ledning av projekt, korrumpade politiker och byråkrater och frekventa byten av regering har det inte blivit någon betydande utveckling under de senaste sex årtiondena trots omfattande utländsk hjälp. Problemet med arbetslösheten har inte åtgärdats på årtionden. Dollarn har vunnit starkt mot den indiska valutan och därför har den nepalesiska rupien, som är starkt knuten till den indiska rupien, drabbats hårt. Det har ytterligare fogats till problemen med inflation och återbetalning av lån.

De grundläggande ojämlikheterna i det nepalesiska samhället och deras underliggande orsaker har inte rubbats. En konstitution som inte tar itu med dessa frågor, som rests av den nepalesiska klasskampen och landets historiska underutveckling, kommer bara att bli en kod för uppförande för en regering som direkt arbetar mot majoritetens vitala intressen. En konstitution som baseras på ett socialistiskt samhälle är det enda alternativet. Vi behöver arbeta tillsammans och själva kämpa för vår frihet! Arbetare, bönder och alla förtryckta – förena er!

Rajesh Thapa, Katmandu (27/11 2011)

---

11 september 2012

Nepal: Maoister splittras över strategin

Det största partiet i Nepals konstituerande församling, Nepals förenade kommunistiska parti (maoister) – UCPN(Maoists), genomgick en betydande splittring i juni i år efter att själva församlingen upplöstes vid midnatt den 28 maj. Efter en utdragen kamp och debatt inom ledningen bildade partiets äldre ordförande Mohan Baidya ett nytt parti och återupplivade

partiets tidigare namn Nepals kommunistiska parti (maoister) i ett försök att säkra dess kontinuitet och kreditiv. Baidya – också känd som Kiran – beskyllde ledningen för att ”ge upp den revolutionära andan”, släppa partiets gamla krav på en federal konstitution baserad på landets etniska grupper och att göra eftergifter åt ”indisk expansionism”.

Det nya maoistpartiet konstitueras

Det nya partiet säger sig ha nästan 35 procent av partiets tidigare parlamentariska företrädare och mer än 30 procent av de 148 medlemmarna i den förra centralkommittén. Det förekommer redan nyheter om mindre sammanstötningar mellan kadrer i de två rivaliserande maoistiska grupperna runt om i landet, liksom att fler kadrer anslutit sig till det nybildade partiet från moderpartiet. Genom att slå in på en parlamentarisk väg förde den maoistiska ledningen in den nepalesiska revolutionen i en återvändsgränd, och det är detta som ligger bakom den betydande splittringen i partiet.

För att behålla sin makt har UCPN(Maoists) under sin ordförande Prachanda och hans vice ordförande och premiärminister Bhattarai den 9 augusti bildat en ”federal demokratisk republikansk allians” med 20 mindre federalt inställda partier. Därmed marginaliserades både de gamla rivaliserande och styrande partierna, det konservativa Nepalesiska kongressen och det reformistiska Nepals kommunistiska parti (förenade marxist-leninisterna). Alliansen har tydligt framställt dessa två partier som anti-federala.

När den maoistiske ordföranden Prachanda bildade regering under sin ledning hävdade han, i likhet med mensjevikerna i Ryssland, att eftersom Nepal är ett mycket efterblivet land, med hans egna ord en ”halvfeodal, halvkapitalistisk ekonomi”, är socialismen en fråga för en avlägsen framtid. De kommer nu därför att gå vidare med att utveckla kapitalismen i Nepal och vänta tills kapitalismen ”utvecklar” landet, i stället för att direkt gå vidare med användningen av socialistiska åtgärder för att främja utvecklingen.

Nu med en annan känd ledare för partiet, doktor Bhattarai, som ledare för ännu en koalitionsregering, förespråkas öppet privata och utländska investeringar i landet. Han har lett in landet i ett allt starkare beroende av kapitalisterna, främst de indiska kapitalisterna. Detta är sannerligen en vändning till en reformistisk linje snarare än en kommunistisk linje som kräver förstatligande av produktionsmedlen, nämligen jorden och industrin under arbetarnas och böndernas kontroll.

Historien har flera gånger visat att de opportunistiska maoisterna, när de når de översta posterna, följer en reformistisk linje. De nepalesiska maoisterna har inte varit något undantag. De har inte bara avväpnat sina kämpar utan också kompromissat med andra partier och ihär-

dig försökt övertyga dem om att de inte kommer att överge sin parlamentariska väg. De gav upp sina fastställda mål för en övergående framgång, utan att tänka på de fruktansvärda långsiktiga farorna. Dessutom fattade ledningen beslut utan att ha sitt eget parti med sig och visade hur odemokratiska de kan vara och visade upp de verkliga motsättningarna i sin tillämpning av demokratisk centralism inom partiet. Därför är det möjligt att det kan bli fler splittringar i det maoistiska moderpartiet.

Maoismen är en bristfällig politisk ideologi som uppmanar till väpnat uppror mot staten med hjälp av gerillakrig på en avlägsen landsbygd och skiljer sig från den kommunistiska ideologi som tror på massornas väpnade men direkta aktion i nationens viktigaste industriella, ekonomiska, politiska och militära centra. Maoisterna i Nepal bedrev ett decennielångt gerillakrig mot staten men slutade med att alliera sig med de parlamentariska krafterna mot monarkin.

Även om de förmådde tvinga fram monarkins störtande och åstadkomma bildandet av en ny konstituerande församling, sekularisering av nationen och decentralisering av staten på federalismens grund, har de bittert misslyckats med att bevara landvinningarna av sin kamp på grund av sin borgerliga ideologi. Efter upplösningen av den konstituerande församlingen ser de nu fram emot att hålla sig kvar vid makten så länge det finns en konstitutionell kris och ett vakuum.

UCPN(Maoists) kan emellertid inte hålla sig kvar vid makten utan att hamna i konflikt med presidenten, doktor Yadav, som är medlem i Kongresspartiet. Han har redan vägrat underteckna dekret som regeringen förelagt honom. UCPN(Maoists) hävdar att de, eftersom det inte finns något parlament, kan styra landet genom sådana dekret. De som är mot revolutionen och för monarkin och som lyckades med sin konspiration för att upplösa den legitima konstituerande församlingen underblåser nu ivrigt konfrontationen mellan premiärministern och presidenten. Det de vill är att konfrontationen ska sluta med att presidenten avsätter premiärministern.

Nepal står nu inför en konstitutionell förklaring. Maoisterna hävdar att de gamla styrande partierna inte vill vika sig i fråga om nyckelfrågan federalism eftersom det var en maoistisk dagordning, men eftersom maoisterna hade majoritet för federalism i församlingen måste de acceptera nederlag. Landet har nu mycket få lagliga möjligheter att ta sig ur dödläget: återupplivande av den upplösta församlingen, val av en ny församling eller nyval. Den sista möjligheten förefaller vara impopulär och oacceptabel för de desperata massor som längtar efter en ny konstitution, ett snabbt slut på det politiska spelet och lättade bördor.

Nyval till församlingen var fastställt till i november, men det fanns ingen konsensus bland de politiska partierna om detta. Ny tycks den enda möjligheten vara ett återupplivande av den upplösta församlingen, vilket i sig är en mycket omtvistad fråga. Om den inte kan skapa konsensus mellan de stora partierna i den framtida konstitutionens viktiga frågor, är det inte sannolikt att den ska kunna leverera en ny konstitution efter att redan ha misslyckats att utarbeta ett förslag, trots att tiden flera gånger förlängts.

Den maoistiska regeringen har agerat inom ramen för den borgerliga staten och försvarat de rika jordägarnas och bourgeoisins viktigaste intressen. Det är knappast någon överraskning att den andra koalitionsregeringen inte har kunnat omvandla eller utveckla nationen. De har inte kunnat ta itu med de underliggande problem som folket står inför, och som ger upphov till fortsatta strejker, medan krisen för elektriciteten, bränslet och vattnet, förgiftningen och kaotiska transporter har ökat bördorna. De underliggande problemen för de förtryckta och utsugna massorna kan endast lösas med revolutionära medel: en djupgående jordreform för att jordbruket ska kunna ställas under böndernas egen kontroll, socialisering av all modern industri och handel och utveckla dem med hjälp av demokratisk planering.

Det är nu tydligare än någonsin att maoisterna har övergett den revolutionära kampen. Gerillastrategins misslyckande har avslöjats, men ett utrymme kan öppnas för framväxten av ett verkligt revolutionärt parti i landet.

Ganesh Lama, Katmandu